

În bătaia peniței

Anul III, Nr. 3 (12) / 2018 (IULIE-AUGUST-SEPTEMBRIE)

În bătaia penitei

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.
-apare trimestrial-

Nr. 4 (13) / 2018 va apărea în luna **decembrie**

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Petru ANDRAȘ
Valentin BUSUIOC
Alexa Gavril BÂLE
Ana CAIA,
Antuza Valentina DÂRLEA
Florina DOICAN
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Gabriela Dagmar PREDA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN

Simona Gabriela ȚÎRU

Andrușa R. VĂTUIU

Redactori asociați:

Adrian CRÂNGANU
Romeo Ioan ROȘIIANU
Mariana STRUNGĂ
Simion TODORESCU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
penitei” aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

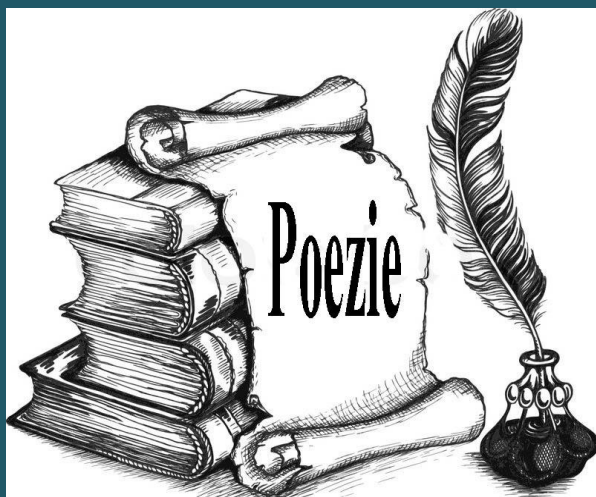
Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>

foto Adrian Popescu

În bătaia peniței

Călin Pamparau

Fracele Feneșului.

Vara-i faină în satul Ponoranilor
unge fraganța ge pădure
îți alină sufletu'

Bei apă gin fântână
cu cană de toblă.
Țucu-ce pe cine satule

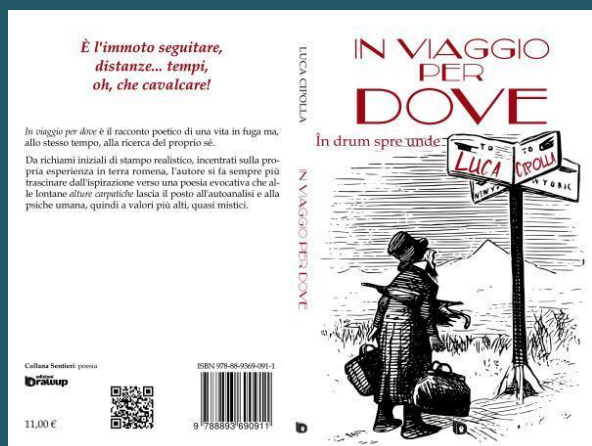
unge nunta-i cu răchie
și feneșenii iubitori și păcimași

-Frică mi-i că mor ca mâne-
Cânta Brică al bătrân.

sperso - barcolla
e beve latte di cavalla;
all'una i fuochi s'acquietarono
ed io ne accettai il principio,
rischiarato da Deneb lontana,
qui solo la pece mi tratteneva
e di terra ero sostanza,
lustrandomi le scarpe
e cadendo in basso..
stanco ed ammalato
alla faccia vostra,
via prima i soldi
e poi le caramelle,
difendo sogni di carrozzelle
da spiccare il volo
e farlo in silenzio,
tu sei la grafite ed io l'alloro..

Desenul

Un duș rece
al elementelor mă pătrunde
și cât de murdar sunt
acum până ce focul
va șterge acele stigmate,
un nebun care umblă
haihui – se clatină
și bea lapte de iapă;
la unu noaptea focurile se liniștiră
și eu acceptai principiul,
luminat de Deneb depărtată,
aici doar smoala mă reținea
și de pământ eram substanță,

Luca Cipolla

Il disegno

Una doccia fredda
di elementi mi pervade
e quanto sono sporco
ora sino a che il fuoco

pulirà quelle stigmate,
un folle che vagola

În bătaia penitei

lustruindu-mi pantofii
și decăzând...
obosit și bolnav
în fața voastră,
afară mai întâi banii
și apoi bomboanele,
apăr vise de trăsuri
ca să-mi iau zborul
și s-o fac în liniște,
tu ești grafitul și eu laurul..

La stele di Ruino

Da fogli sgraziati e ingialliti,
su cui nube non pone ombra,
gettati là
ove manco un randagio dimora,
pare che
la divin locusta riservi un banchetto
alle Esperidi assortite
che dalla stele di Ruino
il sole fiacca
a vite raccolta
nelle sue viridi biglie
su tornanti esposte,
che memoria,
un'anfora direi,
soppianta a
ritagli di Moldova.

Stela Ruinolui

Pe foi pocite și îngălbenite,
asupra căroră nor nu lasă umbră,
aruncă-te acolo
unde nici un maidanez nu locuiește,
se pare că
lăcusta divină le da un ospăț
Hesperidelor absorbite
pe ce la stela Ruinolui
soarele le istovește
ca vița culeasă
în verzile ei bile
asupra curbilor expuse,
pe ce memoria,
o amforă aș spune,
le înlocuiește cu
tăieturi din Moldova.

Frammento

Terra di nessuno
sorpresa
a catturare nastri colorati -
ecco
piume sfilaccianti
nell'aere eterna
suscettibile,
è solo eterica istanza
e frammento
lasciato
tra i ciottoli
dello spaziotempo..
e sì che da lì
trasmettono la cura.

Fragment

Țară a nimănu
surprinsă
capturând benzi colorate -
iată-le
pene care se destramă
în aerul veșnic
susceptibil,
numai este o eterică instanță
și fragment
lăsat
printre pietricelele
spațiu-timpului..
și evident că de acolo
transmit leacul.

Emily (a Emily Dickinson)

Quali occhi tristi e severi
osservava il granato
nulla in cambio di ciò che era
un filo di corrente
attraverso la sabbia
a sollevarmi da nubi
equivocate..
quando verrà
e
come difendermi,
forse polvere di stelle
da una grata astrale

În bătaia peniței

e immaginare di fuggire
da questa casa non mia.

Emily (lui Emily Dickinson)

Ca și ochi triști, severi
observa rodia
nimic în schimbul a ceea ce era
un fir de curent
prin nisip

ridicându-mă din nori
echivoci..
când va veni
și
cum să mă apăr,
oare praf de stele
dintr-o gratie astrală
și imaginându-mi fugăr
din această casă ce nu-i a mea.

Irina Lucia Mihalca

Ridicarea vălului

atâtea posibile întâmplări.
Orbit de-atâta mirare, în tainica-
nserare,
rătăcești pe umbroasa cărare.
Oare ce s-ar întâmpla cu tine, cu noi,
dacă și astăzi, și mâine,
am rămâne să privim
cum se topește lumânarea?
Soarele apune, noaptea se destramă,
ziua se sfârșește, omul uită, omul
moare,
dar o lumânare ce arde
rămâne același tablou dramatic.
Sunetul muzicii
curge în liniștea dintre note,
se-aude în noaptea nesfârșită

Deși nu mai rostim niciun cuvânt,
dialogul continuă într-un cer năicând văzut,
nici vehement, nici duios,
nici cu viață, nici fără viață.
Un fragment dintr-un peisaj îndepărtat
se micșorează încet, blând,
pe un câmp alb
se conturează o cărare neagră.
O topire tăcută pare a fi totul, făcând uitare
gestul aprinderii și para luminoasă
în care se zbat
chiar și atunci când
pentru toți pare a fi dimineață.
Universul picură rătăcit între noi,
iar fiecare petală
departe își poartă povestea.
Străbați cu atenție unda ce caută
să iasă, să se facă auzită.
Privirea îți joacă fete, se frământă,
alunecă ușor,
plutește în bătaia vântului,
aleargând după umbrele
ce se agită în dansul lor,
ca, la final de joc,
mult timp să rămână nemișcate.
În sânge, încă, îi simți clocotul,
doina, șoapta, chemarea...

ELEGIA XI pe firul gândului călător

Undeva, în timp, ascult Vangelis,
efigia zâmbetului tău rămas în palma mea,
o frunză memoriei furată -
monada oglindită în creatoarea diadă.

În bătaia peniței

Esența de caprifoi prin culorile toamnei
și-a mistuit sufletul sleit de putere
prin căutări de la izvoare sau începuturi.

În inima lor și-au scris poemul bucuriei, ekphrasis -
miniatură în mantia unui înger
coborât pe urmele pașilor lor
din constelația cosiței dedicată zeitelor.

Șoaptele vântului, mesagerul primăverilor pierdute,
adie poemul singurei lor respirații în lumina uitată
- nălucirea unui tainic sărut în oglinzile cerului -,
țesând cuvinte, poeme de stele din raze și roua petalei.

El: - *Bună seara, draga mea! Îmi așez sufletul lângă tine, cu caldură te-aștept la poalele sufletului meu!*... Ea: - Un munte înalt are sufletul tău, demult sufletele ni s-au contopit! Ce faci, dragul meu?

El: - *Foarte simplu, sunt în prezent! Am suficientă energie să fiu fericit! Emoțiile se gestionează, o artă e asta! Au câteva criterii să fie bine gestionate, doar așa energia nu se risipește deodată; poate, total greșit, doar atunci, sufletul se va desprinde de trup ușurat!*... Ea: - Toți avem această energie, de noi depinde cum și unde o dirijăm spre a simți și fi fericiți. Energia surplus va pleca spre un minus!

El: - *În decursul vieții nu evenimentele ne doboară, ci ideile pe care ni le formăm în urma derulării lor, nivelul ăsta uneori ucide, ține de câmpul fiecăruia, depinde ce cultivă acolo!*... Ea: - Te determină să avansezi! Omul se complică, în multe direcții se-mprășteie, culegem ce semănăm, plecând cu bagajul format!

El: - *Mă gândeam la căldura ce degajă orice atingere! Am rămas la vatra focului, nu m-am dus până la soare!*... Ea: - Inerentă căldură, focul nu e numai în exterior!

El: - *Lângă o femeie deșteaptă nu ai voie să adormi, ci să fii optim ca timp în timpul ei! Dacă conexiunea este greșită și făcută că așa trebuie, timpul va trece nu tocmai în timpul meu dorit! Un om ce simte și este capabil să transmită asta va avea întotdeauna un timp mai mult sau mai diferit de timpul unui om ce primește doar!*... Ea: - În inima din inima ta mă vei gasi!

El: - *Am plecat puțin mai departe de vatra focului și am remarcat ceva, te poți arde și fără foc, poți simți căldura chiar dacă în sobă nu mai este jar!*... Ea: - Un vas plin care-și așteaptă golirea!

El: - *Să umpleți vasele să avem de unde bea! Dacă Ea îmi știe structura mea, eu ce vină am?*... Ea: - Doar pentru cei însetați! Ridică vălurile să te privească!

El: - *În toate se caută câte ceva! Pentru acea analiză a situației date aspirăm toți, așa se face diferența!*... Ea: - Da, când e cu privirea dincolo! O secundă fugitivă încât trebuie să derulezi momentul! Clipa luminii contează, e tot ce contează!

El: - *Cei mai mulți văd foarte jos!*... Ea: - Și clipa noastră a existat, chiar dacă nu-ți mai amintesti! Prin noi îngerii vorbesc, râd, glumesc, plâng, iubesc! Ca și cum ar fi și aici, și puțin mai sus, pe alt prag, cu tine acolo, în fundația noastră! Simți suflul, de acolo, coborât aici!

El: - *Toate lucrurile devin mari orientate în Sus, de Lumină e vorba! Ce mult contează asta!*... Ea: - Te transfigurează, de aici schimbarea chipului, metamorfoza eurilor! Cuvintele vin înșirate după ce gândurile au dansat între sufletele noastre!

El: - *Îmi amintesc frânturi din lucruri ce acum îmi par clipe, dacă le-am atins pot să mor!*... Ea: - E greu să reții întregul film, doar universul îl păstrează, îl vom regăsi intact acolo!

În bătaia penitei

El: - *Draga mea, la tine există șansa să se descopere noi culori!...* Ea: - O legendă a petalelor! Roua a trecut peste cer, o amintire plutește în umeda umbră, mâinile vântului ne mângâie chipul! O lună pe cer, o lună pe apă, o lună-n priviri! Luna de pe cer dansează, luna din apă plutește, luna din priviri e diferită de luna cerului, rotundă oglindă!

El: - *Voi pași să văd ce-i dincolo de poartă, nu doar de soba din camera alăturată, voi ieși din casă!...*Ea: - În noaptea asta ai ajuns într-un târziu în câmpul nostru!

El: - *Cred că este o problemă, Catrinel e obosită, nedormită. Dintr-un motiv anume îi place să mă privească, dorm și ea mă privește!...* Ea: - Frumos, se încarcă cu tine! Când tu dormi te privește, șoptindu-ți doar ea știe ce! Ne găsim o oglindă, o undă pentru a interacționa așa cum simțim fiecare, așa cum suntem! Ce face acolo, acum?

El: - *Să mă uit, desenează în creion ceva, dacă va vrea îmi va arata, nu intru în intimitatea ei! Va trebui să găsesc starea când ea nu mai trăiește desenul și-mi poate dedica o clipă!...* Ea: - Cred că îți desenează un vis!

El: - *Desenează o apă, ciudat cursul ei și fluviul ce-o așteaptă, multe ape sunt în drum! Deja mă văd, până la genunchi, pipăind nisipul și pietrele spălate. Ce reprezintă, oare?...* Ea: - Așa sunt apele curgătoare, urcă, coboară, line, rezezi, reci, calde!

El: - *Să nu mișcăm lepezile, ascund și au o memorie a durerii! Povești nemuritoare, amețitoare ca și traseul spre lumină al unui labirint! Am convingerea că nu pot trece de-acel prag, fiind un loc unde lumina nu poate fi filtrată printre gene. În afara dorinței sufletului de a evolua aspirând la noi labirinturi, cum este mai bine, privitorul să intre în meditație, păstrând zbuciumul și, implicit, intimitatea labirintului sau să dea piatra la o parte și s-o așeze la loc? Cred că ar strica totul și cupola labirintului n-o va atinge niciodată cu mâna!...*Ea: - Grea sarcina-și asumă cel ce urnește orice lepede!

El: - *Spinii dezvoltă noi simțuri, întâlnirea cu un spin e-o emoție nedefinită! Uneori sunt lucruri ce stau mereu în așteptarea vindecării, uneori este mai bine să nu știm unele lucruri!...* Ea: - Tăcerea este apropierea de Dumnezeu!

El: - *Întâmpini omul cu lucruri ce nu se pun pe cântar, draga mea! Mă gândesc la interiorul tău, complicat de sensibil! În unele zile ești porumbel, în altele statuie!...* Ea: - Nimeni nu este perfect, nici nu ne dorim asta, ci doar să fim oameni! Toți suntem trandafiri, cu flori și cu spini!

El: - *Ai un dar fenomenal de a culege omul! Când mă simt cu centrul de greutate în preajma cuiva, acel om trebuie să rămână lângă mine!...* Ea: - Avem de parcurs mult până la a deveni îngeri, de multe ori intrăm în capcanele presărate în cale!

El: - *Posibil întâlnirea cu mine să te facă să-ți arunci câteva rânduri de haine de pe sufletul tău, să danseze în ploaie mai lejer! Ești total diferită, ca un condiment nou!...* Ea: - Posibil, altfel cum aș ajunge în profunzimea cunoașterii și recunoașterii?! Un suflet diafan care să zboare cât mai departe!

El: - *Ești un om de valoare, cam centrezi omul să stea lângă tine!...* Ea: - Ne separă timpul și spațiul pentru a reuși să ne întâlnim dincolo de gânduri. Prin inimă și suflet am deschis o poartă, poarta ce duce spre Templul Soarelui!

El: - *Ascult păsările, dintre toate doar vrabia bea apă și se uită la Dumnezeu în semn de mulțumire!...*Ea: - Spre Templul Luminii pășim, spre templul cunoașterii noastre! Dacă întind mâna te regăsesc în inimă, dacă pășesc acolo vom porni spre lumea noastră! Acum du-mă spre răsăritul soarelui launtric, dragul meu! Sărbătoarea e acolo unde se întâlnesc gândul cu emoția și acțiunea!

El: - *Dacă-i soare, inevitabil este și umbră, hai la soare!...* Ea: - Pe cerul nostru vedem uneori și Soarele și Luna, hai pe razele soarelui, tu, un fciuru ca un pilisteru albu*! Ea a trimis niște gânduri, de tine depind unde le primești, în inimă vor fi lumină, în minte vor lucra diferit!

El: - *Am putere să te strâng în brațe! Este foarte important timpul prezent, liantul mâine îl vom vedea! Nicio clipă nu va semăna cu alta!...* Ea: - Mâine e un alt timp prezent! Orice speranță își are o deslușire, orice credință un suspin, orice revărsare o clipă de repaos, orice tăcere un îndelungat ecou!

În bătaia penitei

El: - *În lumea asta poți visa cum timpii tăi nu au timp, cum alergi după clipe ce se-ascund, cum te bucuri de soarele ce nu-ți cere nimic, cum te poți juca cu umbrele și niciuna să nu plângă, cum te poți bucura de tine uitându-te și de jos, și de sus!...* Ea: - O constantă există în infinitatea de lumi paralele, în spații și timpuri oscilatorii ~ iubirea!

El: - *Orice cuvânt ajuns la noi face înconjurul lumii, cu un mesaj se oprește exact acolo unde trebuie! Din păcate nu toți citim mesajul!...* Ea: - Oricum evadare dintr-un spațiu și timp în altul paralel se face mereu însoțit de iubire!

El: - *E noaptea de sânzienne, vino aici!...* Ea: - Sărbătoarea sânzienelor, simbol și vibrație, alinare e ziua, magie e noaptea! Magică noapte, un cântec prelung cheamă soarele la-ntâlnirea cu luna, unirea lor face parte din taina vieții!

El: - *Închide ochii și lasă-te pe umărul meu!...* Ea: - Închid ochii, ascult cântecul în brațele tale și inima-ți bate puternic, vreami ascumtă*! Caută răspunsul în interior, întotdeauna acolo îl vei primi!

El: - *Trăiește povestea și dormi, tot ce ne este interzis ne face creatori!...* Ea: - Iubirea e cea mai pură simțire, lumina prin care trăim, suferim, plângem, râdem, zâmbim, simțim! Adânc simțim!

El: - *Știi cum ești tu, draga mea? Cu mult peste puterea mea de percepție, asemeni florii de hoya ce înflorește, în noapte, lacrimi dulci!...* Ea: - O continuă uimire! Cum este lacrima hoyei?

El: - *Nedefinit de frumoasă, dulce și după miezul nopții lasă un parfum, asemeni crinilor! Adoră soarele!...* Ea: - Suav și delicat parfum, subtile înflorescențe!

El: - *Povestea ei de mare suplețe începe după miezul nopții, în zori abia se vede! Multe lacrimi, foarte multe, sute de lacrimi! Lacrimă de hoya ești!...* Ea: - Așa simți?

El: - *Da, eșă a mea**! O floare sfântă, sensibilă, ce nu-nflorește la toți; pe pervazul de marmură lacrimile m-așteaptă! O lacrimă cât un bob de rouă ești!...* Ea: - Ai grijă de floarea din inima ta! Roua florilor își picură dorul necunoscut în sunetul țiterii ciupite de adierea zefirului!

El: - *Omul îmbină toate iubirile, este un tot! Toate poemele își caută un vis, un timp dintr-un timp, un timp neatins!...* Ea: - În palmă păstrez nufărul și petalele lui, efigie cândva dăruită! Să păstrăm lumina iubirii, flacăra și taina ei!

El: - *Să te gândești la mine, dacă nu voi putea veni vei primi un mesaj din alt univers!...* Ea: - Sunt în inima ta, de ce îmi spui asta, ce se întâmplă? Mărgăritare, boabe de rouă îmi picură șuvoi acum!

El: - *Flori albastre vor crește din lacrimile tale!...* Ea: - Pe-o rază-n zori tristețea ți-o agață!

El: - *Ai schimbat tu cursul, dar apa tot acolo ajunge, amândoi deodată distrugem barajele! M-am cam îndrăgostit de tine, iată secunda de sinceritate! Cred că am atins locul acela ce lipsește din cercul tău! Fugi, aici nu-i vremea destulă, este târziu, foarte târziu! Târziu peste tot!...* Ea: - Să revii să-ți atingi steaua! Să-mi dai un semn, orice semn!

El: - *Da, în câmpul petalelor! Va trebui să plec, draga mea!...* Ea: - Cred în tine, în puterea ta!

El: - *Mă voi uita într-un punct, vreau să găsesc întoarcerea, felia ta lipsă!...* Ea: - Să te uiți spre Catrinel, "întoarce-te!" te va chema ea din lumea de dincolo! Să nu rătăcești pe acolo, nu e încă timpul! Nu uita iubirea, e tot ce contează în balada noastră! Ce simți, acum, tu?

El: - *Că îmi lipsești mereu! Dacă m-ai activat voi trimite stimuli, voi avea reacții, vei avea reacții!...* Ea: - Suntem vii, suntem noi, dar dincolo de asta suntem Tu și Eu, același Eu, aceeași vibrație! Lăuntric ți-am auzit chemarea, ai șoptit această chemare: "Vino!", treptat lotusul ni s-a activat, deschizându-se! M-ai răsfirat printre petale, suflând ușor adierile gândurilor, emoțiile tale!

El: - *Căutarea ne dă starea de oboeală și plăcerea de a fi, de a exista! Oare cum ai fi fost un întreg, căci după tot nu mai urmează nimic?!...* Ea: - După tot urmează noi căutări, trecerea în noi spații!

El: - *În toate există o căutare, o chemare! Tot ce este puternic vibrant și-apoi nu mai este aduce un pustiu de nu-l mai umple nimeni! Nu evenimentele ne afectează, ci doar ideile ce ne*

În bătaia peniței

rămân sunt greu de suportat!... Ea: - De aici căutările pentru împlinire! Pe aceeași undă, fără bariere pornim în căutarea noastră, dincolo de timp și loc!

El: - Pe felie suntem!... Ea: - Privirea nu poate minți. Dincolo de iluzii a existat cea mai sublimă energie, de aici uimirea!

El: - În spatele la tot stă un timp pierdut, acel timp ne dă toate sentimentele de dragoste și ură, de împlinire sau sacrificiu! Ce ne este interzis ne satisface!... Ea: - Doar atunci reușim să aflăm cine suntem cu adevărat, dezgoliți de măștile și parfumul lor iluzoriu, mici foi protectoare pe care ne-am obișnuit să le atașăm. Credem că fac parte din ființa noastră, dar sunt simple frunze care vor cădea, devoalând măreția copacului nostru!

El: - În drumul meu acolo, la margine de viață, am văzut o biserică luminată, cu flăcări și pe dinafară. Cineva mi-a spus " Vezi, asta-i biserica ta?! Atâta lumină ai adus aici!"... Ea: - Simbolic, profund mesaj! Dincolo de substrat rămân, în lumină, privirile noastre! Pe pânza tabloului reușim să redăm imaginea din noi! Privitorul nu are timp să privească totul, uneori chiar se pierde! Ephraksis - miniatură în mantia unui înger!

În duble spații timpul s-a-nchis în sine,
o tânără fată trece prin lacrima gândului,
cineva invizibil mângâie
păpădiile din zâmbetul tău.
NU SUNT EU.

Din templul său, cu ajutorul Meduzei,
tânăra nimfă cu păr frumos... aerul, plin de șoapte...
Perseu începe căutarea timpului pierdut
prin valuri plesnite-n noapte.

Pare absurd dar e logic,
- Așa a fost Voința lui Dumnezeu!

Reții doar gestul ei din gară,
ochii ei plutind de dincolo de timp.
Secundele lui niciodată sunt geamuri
când tânăr reflectau speranța,
acum prăfuite, citești printre rânduri,
fum și pseudo-stele.

Nu s-a pierdut, s-a rătăcit,
dar această rătăcire e mai tristă ca pierderea...

din armână * un băiat, ca un porumbel alb
** ești a mea

13 septembrie 2011

În bătaia peniței

Prof. Emilia Rizeanu

CRISTINA

C Clipe frumoase trăim , de poezie, acum, din nou,
R Risipită-n curcubee, tu te-aduni ca un ecou,
I Iubire-i viața, dar și umbră, zbor, zădărnicie...
S Suflet pierdut în POEZIE
T Trec cu gândul peste chipul tău, văd cum
I Iubiri, speranțe ai transcris
N Nou zvâcnet de livadă-n floare.
A Așa cum după iarnă copacii-nalță flori
Noi îți urăm din suflet să înflorești din nou!

(Acrostih, Anei-Cristina Popescu, în urma lecturii volumului „Umbre“)

Melania Rusu Caragioiu

DE ZIUA POEZIEI, POEZIA RĂMÂNÂND CU NOI

Grupaj de poezii

scriitor
(Canada, România)

ARTĂ POETICĂ Poem bilingv

Vis inefabil, tu zbori, diafan, către creste;
Aripile tale vibrează la cel mai fin impuls.
Pata cernelii nu le poate opri,
De și poetul trudește în orele sale cumplite.

Mâna mea vrea să te cheme - tu, iresistibila candoare !
Eu sorb parfumul tău îndepărtat,
Însă ... s u b l i m u l nu este destinat eului meu...
.....
Eu cad - leșt inutil - sub rime !!!

Iubesc perfecțiunea altor penițe
Ele îmi dau savoare, mă farmecă, mă înalță...
Atunci eu prind un fir, dar el se deșiră...
.....
Fila rămâne albă, sub ochii mei pierduți.

Mi-am sfărâmat poemul, cuvânt de cuvânt, cu o avidă foame.
În van; cuvintele se așează ca niște petricele...
sub rostogolul cascadei...

În bătaia penitei

Firul de apă s-a rupt:
Acea delicată sclipire a vremilor, când auzeam heruvimii
cântând pentru Eternul...

Tu, suava mea muză, cerne puțină rouă pe firave petale,
Așează-te pe umerii mei, aplecați sub povara poetului !
Tu, via mea poezie, neîmplinită rugăciune de duminică !!!

Laval, august 2009

ARS POÉTIQUE

Ineffable songe, tu t'envoies vers les cymes ;
Tes ailes de zéphyr tremblent au plus faible souci.
La tâche d'encre ne peut pas les freiner,
même si le poète travaille assidu dans ses heures de folie.

Ma main veut t'attirer, toi – l'irrésistible bonheur !
J'inspire profondément ton lointain parfum,
Mais le s u b l i m e n'est pas pour mon esprit ...
.....
Je tombe - inutile lest - sous les rimes !!!

J'aime la perfection d'autres plumes;
Elles me donnent de saveur, me redressent ...
Je prends, alors, un fil d'araignée,
mais il se déchire ...
.....
Ma feuille reste tout blanche sous mes yeux vidés.

J'ai brisé mon poème mot par mot, avec mon désir affamé.
Obstinément, les mots s'arrangent, comme des c a i l l o u s ...
sous la descente d'un torrent en cascade. ..

Le fil de l'eau est rompu.
Délicat souvenir des temps des chérubins
qui chantent l'Éternel ...

Toi, ma suave muse, descends comme la rosée sur les fragiles pétales,
Assises – toi sur mes épaules, abattues par la lourde tâche du poète !
Toi, ma vie, ma poésie, mon inaccomplie prière de dimanche !!!
Montréal , 2006

ÎNTÂLNIRE ÎN VIITOR Poem bilingv

Te-aștept, iubită Fortuna, în viscol,
Cu ochii mei plini de cenușă,

În bătaia peniței

Dar tu te plimbi prin zări depărtate...
S-ar putea să mă cauți ...
Eu te chem, năucit în vârtejul meu,
Din zori balansând când aici, când acolo...
Astăzi m-am hrănit cu pietricele;
Ferește-te ! Știu să și mușc !
Tu, antic mit: Fortuna ! Fortuna !
Ești mai rătăcitoare decât mine !
Vreau să te agaț în aripa blândului vânt,
Dar tu mereu întârzii ...
Tu ajungi târziu la epave, pe mare
Ai obiceiul rău de a ședea pe țărături...

Ți-ai pierdut piciorul drept,
Și din acel moment rechinii sunt plini de justețe !
Ferește-te, însă, într-o zi te voi prinde !
Să nu-mi apari în față doar în scheletul
vizibil, prin pielea suferindă de poluare !
Imi place seva ta, licoarea ta divină,
Deși este mereu amară...

RENCONTRE FUTURE

Dans l'orage, je t'attends, Fortune,
Avec des yeux pleins de poussière,
Mais, tu te portes de l'autre côté...
Peut-être tu me cherches...
Je t'appelle, de mon tourbillon;
De bon matin, en errant ça et là...
Aujourd'hui j'ai mangé des cailloux !
Défies – toi, de moi ! Je sais croquer !

Fortune, Fortune, mythe palle d'antiquité,
Tu es plus égarée que moi...
Je veux t'accrocher sur l'aile du faible vent,
Mais, toujours, tu es en retard !
Tu nages sans voir les épaves sur les mers,
sur les rivages,
À cause de ton mauvais coutume !

Tu as manqué ton pied droit,
Et de ce moment, par là
Les requins sont tous pleins de justice !
Mais, gare à toi, un jour je t'attraperais !
Il ne doit pas de te présenter devant moi,
Seulement comme squelette,
Visible par ta peau souffrante à la pollution...
J'aime le jus,
Ton jus,
Quoi qu'il est bien amère...

În bătaia penitei

DIALOG

Poem bilingv

Bătrâne vulpi cu flerul ascuțit
Legate-n fir de aur peste timp,
Tac mult și se-nțeleg pe amuțit,
Da-n cuget se aud ca în Olimp.

El fără nici un fir de păr pierdut,
Urechi catifetate. Prea atent,
Ea, mândră-n el până la azimut
Și ponderată, uneori, spre lent.

Se-mpacă furișând câte o otheadă,
Un telefon de-apururi ascultat
Și-n suflet fin ascund marea tornadă;
Destinul tot mereu i-a-ndepărtat.

Și se pândesc mereu de la distanță
Și-o strângere de labă îi îmbie
O declarație mai amplă, nu o stanță,
E cea care meru parcă-i îmbie...

DIALOGUE

Deux rusés renards au flair aigu
Ancrés par un fil d'or dessus le temps,
Ils se taisent et bien s'entendent, partout
Dans leur âme si peu brulant comme le feu
d'un faible lampe

Il n'a perdu ni même un fil de poil
Et porte fier ses veloutées oreilles,
Elle s'enorgueillit â lui, cachée dans ses
voiles
Et dans son amour, jour, nuit, elle veille.

Ils s'entendent par une douce complicité,
Leur téléphone est toujours espionné.
Ils cachent dans l'âme des tornades et des
marées
En acceptant leur sorte sans pitié.

Et ils se guettent toujours éloignés
En s'envoyant des câlins... de loin
Avec le signe d'une patte enamourée
S'en désirant, même l'ombres à coté...

Palle vie en rose, toujours si souhaitée...

ST CONSTANT, L'automne, 2016

MON POÈTE

Poème bilingue

Je veux me promener dans la forêt ancestrale,
Je rêve toujours de trouver par là
Le chêne qui m'a dit qu'il est le poète.

J'aime entendre le chant de ses feuilles...
Je connais leur doux langage frissonnant.

Les soirées quand je reviens sur mon seuil
J'apporte avec moi, de son don, son héritage.

Les chênes me tendent leur bras,
Laissant tomber sur moi des bourgeons.
Leurs branches m'assurent qu'elles m'embrassent, et
Même l'allée port plainte d'être abandonnée par mon ombre...

J'emporte sur mon cœur une poésie sonore;
La vibration de sa sève;

În bătaia penitei

Je l'avoue, elle ne m'appartient pas...
C'est le sang de mon chêne, volé par moi,
C'est sa vie,
Qui palpite toujours et doux dans mes oreilles...
Montréal, 2002

POETUL MEU

Aș vrea să mă plimb prin pădurea străveche
Visând să găsesc chiar acolo
Stejarul ce mi-a zis că este poet

Îmi place să-i aud frunzele cântând...
Să iau și să port această zestre cu mine.

Și serile când trec pragul casei
Să duc cu mine, mereu, acest dar...

Stejarii îmi întind brațele lor
Și scutură muguri peste umerii mei.
Ramurile lor mă ocrotesc îmbrățișându-mă,
Încât și alea se plânge că i-am luat ei, până și umbra mea.

Eu port în inima mea o poezie sonoră
Și ea –mi șoptește că-mi aparține:
Este sângele stejarului meu,
Sângele lui, furat de mine
Și care îmi palpită șopotul lui în urechi.
Laval, martie 2015

ViS DE CREION

Un creion cu guler de... șoim
Stă răsturnat pe masa de scris,
Îl ține cam strâns greul colan
Sau poate îl doare și-acuma un vis.

Se face că aripi îi cresc la picior,
Cocardă de pene și nas ascuțit
Și scrie, și scrie, ca fumul, ușor...
Spre cosmox pornește prin pasul Zenit.

Se duce s-alunge un basm cenușiu,
Cireșе pietroase să pună în pom,
Ploi blânde să cearnă pe arsul pustiu
Și simbolul vesel să-l cheme spre om.

UN FEL DE „5”
Amusetă

Merele roșii au crescut pe ram,
Râdeau când le băteam mereu în geam
Și-n fiecare zi erau mai mari,
Creșteau mărite, ca prin ochelari...
Dar într-o zi dorind să le culeg
Am observat că fructul nu e întreg
Și cineva din el s-a înfruptat
Jumătățindu-l ! Of, și ce păcat !
Acuma pomul meu e plin de „cinci”
Ce stau pe crengi ca niște sparte mingi
Sunt trist și am să chem un detectiv...
Să mă ajute pe Google să-l prind.

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

Ca o adiere de vânt

„A zis Domnul: Ieși și stai pe munte înaintea feței Domnului! Că iată Domnul va trece; și înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar

Domnul nu va fi în cutremur; După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnul.“ (3 Regi, c. 19, v. 11, 12)

Omul trudește toată viața. Este asemenea furnicii ce nu găsește o clipă pentru a se odihni, este asemenea albinei lucrătoare care după marile culesuri, cu trupul istovit, închide ochii, lăsând locul puietului să modeleze și să înmulțească aurul din stup. Nimic nu se obține cu ușurință în viață. Cei care cred acest lucru, ar trebui să arunce o privire în urma lor și ar înțelege că în spatele muntelui sunt clipe și ani de răbdare, de osteneală, de muncă.

Nimeni nu a ajuns în vârful muntelui fără trudă. În toată truda omului e atâta amărăciune. Câteodată vijeliile se aprind la picioarele lui. Poate cade un moment sub povara sarcinii, a furtunii ce-l macină, poate mai rătăcește o clipă și ar dori să renunțe, ca mai apoi să-și adune din nou toată forța și să meargă mai departe. După câte un povârniș se mai împiedică iarăși și totul se cutremură în jurul lui și încrederea îi slăbește și ar dori să renunțe, pe urmă își revine și o ia din nou la goană. Focul îl arde, dar el înaintează până ce simte o adiere, acea adiere de vânt lin din vârful muntelui, acea mângâiere lină a cununii biruinței.

De câtă imaturitate dau dovadă unii începători în ale vieții ce privesc la capra vecinului și o văd grasă! Ei admiră comoara altuia, pe urmă își doresc și ei o capră identică, sau, dacă se poate, chiar mai mare și mai grasă decât a vecinului, însă de azi pe mâine, fără muncă. Nimic nu se obține fără muncă, iar cei care nu înțeleg acest lucru se amălesc cu iluzii, iar viața trece pe lângă ei degeaba și nu vor ajunge niciodată să-și bucure obraji de adierea vântului lin.

Croitorul înainte de a țese cele mai alese veșminte și a fi căutat de tot omul ce dorește să-și acopre trupul cu mătăsurile cele mai fine, a învățat să bage ața în ac. La început ața îi părea încăpățânată, se împotriva răsfirându-se în alte fire ce alergau în direcții opuse. Ața trebuia îmblânzită, trecută prin ac, pe urmă împletită în cea mai fină pânză. Adesea ața cârmuită de croitor greșea drumul, ca mai apoi să pășească mai încrezătoare. Pictorul până să imortalizeze vârful stâncii a studiat liniile, formele, culorile. Poetul până să-și verse focul sufletului a studiat adâncimea cuvintelor. Orice vârf de munte are urcușul lui. Pruncul se înalță sub ochii părintelui, lucrul cel bun își găsește finalitatea prin truda meșterului.

Poate că fiecare în drumul lui s-a oprit un moment și a spus că o să facă și el un palat identic cu cel văzut la vecinul său, pe urmă, când a privit cu înțelepciune la propriul palat a înțeles cu câtă trudă l-a ridicat pe acesta până ce acoperișul a început să-l protejeze de vijelii și foc. A stat o clipă și a văzut în față alți ani de muncă pentru a finaliza un al doilea palat. Poate că a renunțat la al doilea vis pentru a-și consolida palatul deja existent, poate a început o muncă și mai grea. Tristețea vine când omul nu înțelege acest lucru, când privește la măreția din jur și visează, pe urmă cade, se târăște, trăiește degeaba, se lovește de furtuni, de stânci, de foc, dar nu ajunge să se bucure de adierea cea lină a vântului.

Ca o adiere de vânt trece viața omului. Întâi e ca o vijelie, se înalță, crește, se aprinde, dărâmă stânci în jur, dar când ajunge să vadă templul fagurelui său plin cu aurul roadelor, se așază, simte că e cuprins de liniște, de mulțumire. Ajuns în acea stare de împlinire, o adiere de vânt lin îi mângâie sufletul și omul e cu adevărat fericit, poate spune că și-a împlinit menirea în viață.

În bătaia peniței

Pr. Frîncu Romulus

Preotul Gheorghe Popovici (1887–1962) din satul Măru

Fiul lui Gheorghe și Floarea Popovici, preotul Gheorghe Popovici s-a născut în satul Măru, la 30 iulie 1887, fiind ginerele preotului Dimitrie Popovici. În perioada 1906-1909

urmează cursurile Institutului Teologic din Caransebeș. A fost hirotonit preot în 28 mai 1910 de către vrednicul de pomenire Dr. Elie Miron Cristea, Episcopul Caransebeșului, fiind primul preot hirotonit de către viitorul Patriarh al României.

Este instalat ca paroh în Măru, unde duce o activitate intensă pe mai multe planuri: bisericesc, cultural, național și economic. Dotat cu multe calități a răspuns cu vrednicie chemării, punând în activitatea sa pastorală toată puterea sa de muncă. A realizat multe lucruri frumoase. Prin truda sa s-a zidit și s-a pictat măreața biserică și s-a reconstruit școala. Datorită frumoasei și fructuoasei activități, a primit câteva distincții : brâul roșu, blana roșie pentru râvnă și medalia „Răsplata muncii pentru biserică și construcții școlare”.

Ca președinte al Sfatului Național Local a participat la Adunarea Națională de la Alba-Iulia la 1 Decembrie 1918.

În timpul reformei agrare din perioada 1923-1927, intervine în vederea împrumutării săracilor din sat cu pădure din terenurile de pe Șasa.

În anul 1935 Uzinele Călan, Nădrag și Ferdinand hotărăsc construirea unei hidrocentrale pe teritoriul satului, intervenind pe lângă Dr. Nicolae Table, fiu al satului, pe atunci secretar general al municipiului Timișoara, pentru introducerea curentului pe sradă și în fiecare casă.

Preotul Gheorghe Popovici, parohul comunei Măru, s-a stins din viață în etate de 75 de ani în ziua de 5 noiembrie 1962. A fost continuatorul unui șir neîntrerupt de peste 200 de ani de preoți cu numele Popovici în această parohie, unde decedatul a păstorit timp de peste 52 de ani, de la 28 mai 1910 de când a fost instalat și până în ultimele zile ale vieții sale.

Înmormântarea a avut loc în ziua de 8 noiembrie 1962, prohodul fiind oficiat de Cucernicul Părinte Dimitrie Grama, protopopul raionului Caransebeș, înconjurat de un sobor de preoți. Despre activitatea și meritele defunctului au vorbit Prea Cucernicia Sa Părintele protopop Dimitrie Grama și Cucernicul Părinte Nicolae Șușoi din parohia Crîjma.

A fost îngropat în cimitirul satului, contrar dorinței sale de a fi îngropat în cripta din biserica ctitorită chiar de el. Peste ani, acest lucru s-a împlinit cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului, și prin purtarea de grijă preotului paroh Negrei Nicolae, care, în anul 2010, îl deshumează și îl îngroapă în cripta amenajată în biserica parohială.

În bătaia penitei

Ion Turnea

Un loc cu o istorie bogată, Pomul Verde – Caransebeș

Restaurantul Pomul Verde din Caransebeș, situat pe strada Mihai Viteazul, Nr. 8, conform datelor oferite de Registrul Comerțului, a fost înființat în anul 1991, firma având ca domeniu de activitate principal Restaurante, cod CAEN 5610, fiind înscrisă în LocalBiz în secțiunea Hoteluri, servicii hoteliere. Cu toate acestea, locul numit „Pomul Verde” are o istorie bogată. „Despre istoria acestui local nu s-a scris aproape nimic și asta din cauză că era o clădire oarecare... Bătrânii însă, își amintesc că acolo ar fi fost pe vremuri un han, un han care adăpostea caii de poștă. În ceea ce privește anul în care clădirea a fost construită, el nu e precizat nicăieri. În tot cazul, ea a fost ridicată spre sfârșitul anilor 1700, începutul lui 1800...”, mărturisește istoricul Liviu Groza.

Pe la începutul lui 1800, locul numit Pomul Verde era cunoscut de locuitorii Caransebeșului ca Postalionul, un han unde găseau loc de odihnă caii de poștă și vizitii.

Peste un secol hanul a fost modernizat, la parter deschizându-se restaurantul „Pomul Verde”, iar partea de sus a fost transformată în hotel. Restaurantul se întindea de la actuala Sală de jocuri, Casa de Cultură din Caransebeș, până la Banca Transilvania, inclusiv.

Cu ocazia unor lucrări pentru reabilitarea Casei de Cultură „George Suru” din Caransebeș au fost descoperite două dintre pivnițele celebrului local „Pomul Verde”, celebru nu doar pentru vechimea lui, dar și datorită personalităților care i-au călcat pragul. Printre personalitățile care au trecut pe aici și au servit masa la restaurantul Pomul Verde, aş aminti pe Liviu Rebreanu, Titu Maiorescu, George Enescu, Nicolae Iorga, Filaret Musta, dr. Popasu.

Vara, pe terasa restaurantului, se auzea muzică bună, iar la final de săptămână erau organizate baluri pentru tineri. Interpreți celebri precum Maria Tanase, Ioana Radu, Lucretia Ciobanu, Ion Luican, Alexandru Grozuta, Rodica Bujor, Luta Iovita, Emil Gavris, Aurelia Fătu Răduțu etc, au cântat în acest cunoscut loc din Ținutul Gugulanilor.

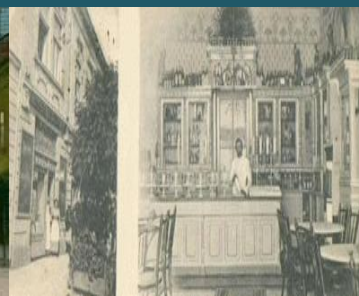
Istoria locului numit „Pomul Verde” e bogată, plină de amintiri și cu siguranță va dăinui timpului.

Bibliografie:

<http://ploaiadecuvinte.blogspot.com/2015/05/la-pomul-verde.html>

<https://www.localbiz-caras-severin.ro/restaurantul-pomul-verde-srl-caransebes-f772.html>

<http://expressdebanat.ro/pomul-verde-din-caransebes-localul-cu-farfurii-din-portelan-de-roenthal-si-tacamuri-argint/>

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

Oțelu Roșu, o pitorească așezare din Banatul Montan

Oțelu Roșu „Ferdinand” (1924) este un oraș din județul Caraș Severin, din Banatul Montan, România, ce unește fostele localități bănățene Ohaba Bistra și mai târziu Cireșa și Mal, localități cu o istorie bogată. Ohaba Bistra are o vechime foarte mare și este atestată documentar din 1430. Mai demult s-a mai numit și *Negotești* și a fost un „cuib” pentru nobilii români din Evul Mediu. La 1690-1700 apare cu numele Bistra Ohaba, iar în timpul cât a existat regimentul grăniceresc bănățean, a fost sediul unei companii de care aparțineau mai multe sate din împrejurimi. Localitatea Cireșa în anul 1757 număra numai 42 de familii, așezate în case răsfirate sub poalele dealurilor din apropiere. Cu timpul vatra satului se mută, iar vechea vatră devine islaz. Satul Mal este așezat pe o terasă, la confluența râurilor Bistra și Bistra Mărului, la 2 km sud de Oțelu Roșu și poartă acest nume cu înțelesul de „loc la marginea apei”.

Așezarea Ferdinand (1924) a fost una tânără și s-a dezvoltat ca o localitate minieră, începând cu 1807. A fost colonizată cu mineri aduși de administrația austro-ungară din diferite părți ale Europei. Numele i-a fost dat în cinstea primului proprietar al coloniei Ferdinand Hoffman. Între 1848-1849 a purtat numele *Bemhegy*, după numele revoluționarului Iosif Bem.

În 1948 a fost schimbat numele așezării din „Ferdinand” (1924) în Oțelu Roșu. Odată cu 1948 începe un proces mai amplu de industrializare și urbanizare prin uzina siderurgică și se dezvoltă noi spații rezidențiale, apar tot mai multe trăsături urbane, astfel că, la 28 decembrie 1960 Oțelu Roșu a fost declarat oraș.

Prin urmare orașul Oțelul Roșu s-a constituit din contopirea vechii așezări bănățene Ohaba Bistra cu Ferdinand, colonia minieră, unindu-se mai târziu cu Cireșa și Mal.

Oțelu Roșu, din punct de vedere geografic, este amplasat pe o terasă aluvională, la 268 m altitudine, de-a lungul faliei tectonice, prin care râul Bistra, după confluența cu Bistra Mărului, se îndreaptă spre Timiș, la 18 km de municipiul Caransebeș și la 64 km nord-est de municipiul Reșița.

Conform recensământului efectuat în 2011, populația orașului Oțelu Roșu se ridică la 10.510 locuitori, în scădere față de recensământului efectuat în 2002, când se înregistraseră 11.749 de locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt români (82,24%). Principalele minorități sunt cele demaghiari (1,99%) și germani (1,43%). Pentru 13,36% din populație, apartenența etnică nu este cunoscută. Din punct de vedere confesional, majoritatea locuitorilor sunt ortodocși (70,15%), dar există și minorități de romano-catolici (6,92%), pendicostali (4,1%) și bapțiști (3,48%). Pentru 13,35% din populație, nu este cunoscută apartenența confesională.“

Din punct de vedere economic, o mare importanță a avut Uzina din localitatea Oțelul Roșu. „Ea a fost fondată în anul 1796. În 1856 se instalează un laminor de profile ușoare, prevăzut cu toate anexele necesare. Din 1865 începe construcția unui laminor prevăzut cu cinci caje, pentru laminarea șinelor de cale ferată, laminor ce a intrat în funcțiune în anul 1868. A urmat punerea în funcțiune și a altor laminoare, printre care și un laminor de tablă subțire, în anul 1881. În 1895 Uzinele de la Oțelul Roșu făcea parte din Societatea Unită Bistrița Rușchita care, din interese financiare o vinde „Primei Societăți bănățene de mine și metalurgie”, societate care în 1859 fuzionează cu „Asociația Brașoveană pe acțiuni de mine și metalurgie”. În anul 1924, Uzinele din Oțelul Roșu trec în cadru Societății „Uzinele metalurgice Unite Titan, Nădlag, Călan SAR”. După naționalizare modernizarea din 1951 și din ani care au urmat au transformat uzina într-un centru siderurgic important pentru economia socialistă. [...] Odată cu uzina siderurgică se dezvoltă și noi spații rezidențiale și apar tot mai multe trăsături urbane, astfel că, la 28 decembrie 1960 Oțelu Roșu a fost declarat oraș.” Așadar Uzina din Oțelu Roșu a fost principalul agent economic o lungă perioadă de timp.

Din punct de vedere administrativ, orașul este administrat de un primar și un consiliu local. Actualmente funcția de primar este ocupată de Luca Mălăiescu.

Școlile și grădinițele din localitatea Oțelu Roșu sunt centre de cultură. Ele sunt cele care făuresc vise și destine pentru cei care le calcă pragul.

Școala cu troiță de pe strada Republicii, nr. 28, este considerată monument istoric.

„Bisericele din localitatea Oțelu Roșu sunt centre de cultură și spiritualitate sunt.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe este patronul bisericii din cartierul Ohaba din Oțelu Roșu, biserică ce este considerată monument istoric. Ea datează din anul 1840.

În bătaia penitei

Hramul bisericii, Sfântul Gheorghe, este prăznuit pe 23 aprilie. Sfantul Gheorghe s-a nascut în Capadocia, din parinți creștini. A trăit în vremea împaratului Diocletian (sec. al IV-lea). Datorita vitejiei și victoriilor sale, ajunge conducator de armata. Sfântul Gheorghe nu se ferește să-și mărturisească credința în Hristos, motiv pentru care va fi întemnițat și supus la diverse chinuri: loviri cu sulita, tras pe roata, îngropat în var, lespezi de piatră puse pe piept etc, dar nicio tortura nu l-a facut să renunțe la credinta sa. Iconografia păstrează imaginea Sfantului Gheorghe călare pe un cal, străpungând cu sulita un balaur. Este vorba despre o legenda pioasă, în care Sfantul Gheorghe salvează cetatea Silena, din provincia Libiei, terorizată de un balaur, rămânând model de curaj în lupta cu diavolul.

Alte biserici creștin-ortodoxe din localitatea Oțelu Roșu își serbează hramul de Sfinții Împărați Constantin și Elena, biserica construită în centrul localității, 2008 și Pogorârea Sfântului Duh, Parohia Ferdinand, ridicată în 1938, „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril”, Cireșa, 1830, „Duminica Tuturor Sfinților”, Parohia Mal, 1904.

Un obiectiv cultural din localitatea Oțelu Roșu este Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu. Numit inițial Muzeul școlar de Geografie literară „Locuri și lumini ale literaturii române”, a fost înființat în anul 1980, din inițiativa profesorului de limba și literatura română Tiberiu Boșcaiu, membru al Academiei Române. Muzeul a luat ființă în urma excursiilor documentare făcute cu elevii, excursii cu tematica „pe urmele scriitorilor români.” Din 2008 muzeul a primit numele de Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu.

Muzeul se află în incinta Liceului Bănățean Oțelu Roșu și cuprinde nouă săli. Acesta oferă vizitatorilor „istoria literaturii române, de la origini și până în prezent, în peste 3.000 de exponate. Dintre acestea, amintim manuscrise: un album de familie din 1792, un protest din Apuseni (1849), act de acuzare împotriva lui Coriolan Brediceanu (1877), scrisori: de la Ion Vidu, C. Bacalbașa, Agatha Bacovia, Gh. Eminescu, Mitzura Arghezi, A.Z.N. Pop, fond de carte: Minei și Acatist (1870), Istoria lui Alexandru (în alfabet chirilic), Psaltirea în versuri - Dosoftei (în alfabet chirilic și latin), Descriptio Moldaviae (1872) - D. Cantemir, Gramatica lui Macsim (1870), Ranele Națiunii (1876) - I. Vulcan, Ursita (1910)- B. P. Hașdeu, princeps: O. Goga, Poezii (1906), cu autografe: de P. Istrati, A. Blandiana, E. Farago, D. D. Pătrășcanu, D. R. Popescu, A. Buzura, Sorin Titel, E. Todoran, C. Ștefănescu, calendare din anii: 1878, 1891, 1907, 1911, 1939, manuale școlare: Merinde de la școală (1888), Abecedar (1910), Stilistica (1914) - E. Hodoș, reviste: Revista literară (1888), Revista de critică literară (1895), Gazeta Transilvaniei (1899), Albina (1904), Semănătorul (1905), Flacăra (1906), Luceafărul (1911), Gândirea (1911), Societatea de mâine (1924), Mișcarea literară (1925), Adevărul literar și artistic (1929). Fotografiile document înfățișează scriitorii români, facsimile de pe autografele lor, instituțiile de învățământ frecventate, locuințe în care au trăit și au scris, reviste la care au colaborat, locuri pe unde au umblat, ediții princeps, colegii și prietenii lor apropiați. În muzeu sunt expuse panouri cu: M. Eminescu, V. Alecsandri, I. Creangă, I. L. Caragiale, I. Slavici, B. St. Delavrancea, G. Coșbuc, O. Goga, N. Iorga, A. Pann, C. Hogaș, G. Galaction, M. Sadoveanu, G. Bacovia, T. Arghezi, L. Blaga, L. Rebreanu, G. Călinescu, V. Voiculescu, N. Labiș, N. Stănescu, A. E. Baconski, Z. Stancu, M. Eliade, S. Titel ș.a., precum și panouri care reflecta pagini de istorie națională. Muzeul etaleaza o expoziție de carte bănățeană din ultimele decenii, însumând peste 100 de volume.”

Profesorul Tiberiu Boșcaiu rămâne pentru localitatea Oțelu Roșu o mare personalitate ce și-a pus amprenta în viața culturală a zonei. Tiberiu Boșcaiu are peste 260 de volume publicate în țară și în străinătate și a participat și la primele Întâlniri Literare ala Asociației Culturale Astra din localitate.

Un alt obiectiv cultural este Casa de Cultură Oțelu Roșu unde este amenajată și biblioteca orașului și unde se țin diverse Întâlniri Culturale.

Localitatea Oțelu Roșu se bucură și de ansambluri culturale care-i poartă obiceiurile și tradițiile mai departe, Ansamblul Cultural Iedera.

Oțelu Roșu asemeni altor frumoase localități românești are miturile și legendele lui, tradițiile și obiceiurile lui, fiii lui ce au scris istorie prin faptele lor.

Bibliografie:

1. Ambrosius Macrobius Theodosius, Sarurnalia, Editura Academiei Române, București, 1961, p. 104-105.
2. Luca Mălăiescu, Matei Donea, Monografia Localității Oțelu Roșu, Timișoara, Funația Popa'S, 2013, www.politicienii.ro
3. Marciana Corici, <https://www.facebook.com/muzeulgeografieliteraratiberiuboscaiu/>
4. https://ro.wikipedia.org/wiki/O%C8%9Belu_Ro%C8%99u
5. <http://ziuadevest.ro/35-actualitate/55385-dupa-219-ani-de-la-infiintare-combinatul-siderurgic-otelul-roshu-e-scos-la-licitatie>

În bătaia penitei

Andrada Brîndușa KESZEG

Puterea rugăciunii

Piesă de teatru într-un act

Personaje:

BUNICA

TATA

MAMA

COPIII: IULIA, fiica cea mare

CRISTINA

IONUȚ

Ștefania, prietena Iuliei

POVESTITORUL

DECORUL: O cameră în care se află o canapea, un fotoliu, o masă cu scaune și un mic altar de rugăciune.

POVESTITORUL: Familia este darul lui Dumnezeu pentru noi oamenii, iar copiii sunt binecuvântarea lui Dumnezeu ce se revarsă asupra familiei. În sânul familiei primim Taina Sfântului Botez iar din acel moment avem o legătură strânsă cu biserica, tot în familie primim încă de mici primele învățături și deprinderi creștine: învățăm să ne rugăm, să mergem la biserică, locul în care ne împartășim cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Tot în familie ne simțim fericiți și ocrotiți. Odată cu trecerea timpului, din anumite motive, unii copii ajung să-și părăsească familia și casa părintească, iar atunci, în acele momente, datorită anturajului din care fac parte sunt tentați să uite frumusețea clipelor petrecute alături de părinți.

Credeți oare că, dacă un copil o ia pe o cale greșită uitând de tatăl său și de mama sa, el va fi iertat de către aceștia? Eu zic că da, ba chiar sunt convinsă de acest lucru, deoarece drept mărturie stă Pilda Fiului Risipitor din Sfânta Evanghelie, pildă ce ne arată foarte clar că oricât ar greși un copil față de părinții săi, aceștia au puterea de a-l ierta. O altă mărturie în acest sens o regăsim în Rugăciunea Domnească, rugăciune în care îl rugăm pe Tatăl Ceresc să ne ierte greșelile „precum și noi iertăm greșelilor noștri”. Oare cum poate Dumnezeu să ne ierte pe noi dacă noi nu suntem în stare să-i iertăm pe cei ce ne-au greșit.

O familie creștină se roagă în permanență lui Dumnezeu nu doar în momente de cumpănă, astfel rugăciunea rostită cu încredere și venită din inimă primește un răspuns favorabil. Maica Domnului este o bună mijlocitoare pentru noi înaintea Fiului Său.

Așadar prin încredere, rugăciune, credință și iertare se înlătură încet, încet toate obstacolele vieții, iar copiii ajung să înțeleagă cu ce au greșit, unde au greșit și cum au greșit, recunoscându-și greșelile.

(Tata stă pe canapea cu un ziar în mână, bunica se foliește pe fotoliu iar mama răsfoiește o carte, stând la masă)

BUNICA: Of, Doamne, cum a mai trecut timpul, mi-a trecut tinerețea cât ai clipi și am ajuns bătrână și neputincioasă. Soțul mi-a s-a prăpădit prea devreme dar (uitându-se în sus) îți mulțumesc Ție Doamne pentru că mi-ai dat sprijin la bătrânețe. Pe de o parte am pierdut pe altă parte am câștigat. Mi-am pierdut soțul dar am fost norocoasă să am un fiu iubitor, o noră pe măsură și trei nepoți care mă îngrijesc.

MAMA: Ia ascultați ce am găsit în această carte (citind din carte):

„Aș vrea să văd doar fețe luminoase
Să nu mai văd bătrâni singuri în case,
Să văd doar partea cea frumoasă a vieții,
Să nu mai văd umbrele tristeții.

În bătaia penitei

BUNICA: Ce frumoase cuvinte. Se vede că cel ce le-a scris este o persoană cu frică de Dumnezeu, și cât adevăr grăiește.

MAMA: Ai dreptate, mamă! Din poveștile bătrânilor din familia mea am aflat că pe vremea lor într-o casa locuiau mai multe generații, mâncau la aceeași masă, mergeau la munca câmpului cu toții și era o atmosferă destinsă, pe atunci oamenii încă erau mulțumiți cu ceea ce aveau, iar restul îl lăsau în seama lui Dumnezeu.

BUNICA: Așa era, mai este și acum, dar în unele case bătrânii sunt duși la azil de către cei cărora le-au dat viață sau mai rău sunt alungați din casele pe care le -au construit prin sudoarea frunții. Bieții bătrâni chiar și în cele mai grele momente ale vieții le găsesc o scuză copiilor pentru ceea ce au făcut.

MAMA:(citind din nou)

Aș vrea copiii să înțeleagă

Că de bătrâni totul ne leagă,

Acestora să le dea ajutor,

C-odată vor ajunge și ei la vârsta lor.

(Apoi lăsând cartea pe masă, mama cu zâmbetul pe buze se întoarce către bunica zicând)

MAMA: Mamă, uneori stau și mă gândesc cum a trecut vremea peste noi și nu-mi vine să cred. Parcă ieri eram îmbrăcată în rochia albă de mireasă și intram pentru prima dată în casa dumitale. Ce clipe minunate am petrecut aici! M-ai primit cu brațele deschise, m-ai considerat fiică, iar eu te-am numit mamă dar nu doar cu numele, ci din toată inima mea. Ce poate fi mai frumos decât să fi iubit în casa în care locuiești? (Uitându-se către soțul său ce o privea zâmbitor, mama continuă):

MAMA: Am avut o căsnicie frumoasă, o familie unită, ne-am iubit unul pe altul, ne-am iubit părinții, i-am respectat mereu pe cei vârstnici, iar bunul Dumnezeu a fost alături de noi în tot acest timp, deoarece nu am uitat nici o clipă să ne rugăm și să îi mulțumim pentru tot.

TATA: Ai dreptate, draga mea! Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin sudoarea frunții avem astăzi o gospodărie frumoasă și cel mai frumos dar: cei trei copii.

BUNICA: Să vă dea Domnul sănătate și vouă și copiilor voștri, căci ați crescut trei copii cuminți, harnici, milostivi, iar acest lucru l-ați reușit fiindcă i-ați dus de mici la biserică și i-ați învățat să se roage.

MAMA: I-am învățat așa cum am fost învățați și noi la rândul nostru de către părinții noștri dar acum... (cu regret) acum vremurile s-au schimbat și odată cu ele s-au schimbat și copiii. Când sunt mici își ascultă părinții, dar când cresc și sunt luați de valurile înspumate ale vieții din sânul familiei, iar în fața lor apar obstacolele, atunci, în acele momente aleg calea cea mai ușoară uitând de bunul Dumnezeu, uitând de familie și de locul din care au plecat. Vai, cum am putut să uit? Azi vine Iulia acasă, vine cu o colegă de la facultate. Câtă treabă am de făcut!

TATA: Lasă, nevastă că te descurci tu. Pentru ce îți faci atâtea griji? Îți vine fata acasă nu primul ministru.

(Mama deretica prin cameră, Pe ușă dă buzna Ionuț urmat îndeaproape de Cristina. Baiatul este supărat și aruncă ghiozdanul pe podea.)

MAMA: Ce s-a întâmplat, dragul meu? Nu te-am văzut niciodată atât de supărat. Uite azi vine sora ta, iar tu ești posomorat.

IONUȚ: Cum să nu fiu supărat? Doamna învățătoare m-a certat. În fața colegilor mei, a spus că eu nu sunt la fel de bun ca surorile mele la învățătură.

MAMA: Ionuț, fiecare copil învață cum poate pentru noi contează că și tu înveți bine mai ales că ne ajută și la muncă.

TATA: Mama are dreptate. Ești copilul nostru, te iubim așa cum ești. Doamna învățătoare știe că ești capabil de mai mult de aceea are cerințe mai mari pentru tine.

IONUȚ: Mamă, tată se pare că am greșit. Nu trebuia să mă supăr pe doamna. Măine o să-i duc un buchet de flori.

În bătaia penitei

MAMA: Dar tu, Cristina ce ai făcut azi la școală? Te văd foarte bucuroasă cu toate că ai mers la sapă ieri.

CRISTINA: Am luat numai note de zece, dar ceea ce mă bucură este faptul că domnul profesor de religie a zis să mergem în fiecare duminică la biserică.

MAMA: Eu chiar nu înțeleg de ce ești bucuroasă?

CRISTINA: Mamă, ai văzut că la biserică merg foarte puțini copii? Așadar eu mă bucur, fiindcă de acum încolo vom fi mai mulți copii ce vom lua Sfânta Împărtășanie.

TATA: Ce bine zice fata mea. Vezi nevastă ce copii avem?

BUNICA: Dumnezeu să-i ocrotească. (Apoi tot foindu-se pe fotoliu începe să se vaite) Vai nu mai pot! Mă dor șalele, mă dor oasele, toate mă dor. Cred că în curând îmi va expira certificatul de naștere.

IONUȚ: Tată, cum să expire certificatul de naștere al bunicii? Trebuie reînnoit?

TATA: Fiule, bunica e bătrână și bolnavă. Asta e o vorbă a dumneai. Crede că i se apropie sfârșitul.

(Bunica încearcă să se ridice iar nepoții îi sar în ajutor sprijinind-o)

COPIII: Stai bunico, te ajutam noi!

BUNICA: Ce nepoți am! Doamne ține-i sănătoși!

(Cei trei părăsesc încăperea.)

(După puțin timp apare Iulia și prietena ei.)

IULIA: Bună ziua, mamă! Bună ziua, tată! Bine v-am găsit! Ea e Ștefania, prietena mea.

(Mama o îmbrățișează, dar nu poate să nu o dojenească.)

MAMA: Vai, draga mea, ce bine-mi pare că te văd, dar de la începutul anului nu ai mai dat pe acasă. Când te-ori vedea nu au să te mai cunoască nici vecinele ce să mai zică de bătrânele din sat. Pesemne că ai avut mult de învățat ...

TATA: Las-o nevastă, n-o dojeni. Până acum plangeai că nu-ți vine fata acasă, iar acum o cerți. Ia povestește-ne cum e la facultate.

IULIA: Cum să fie, tată? Ca la școală. Înveți, e de bine, nu înveți, e de rău. Am să vă rog ceva: vreau să îmi dați mai mulți bani, căci nu îmi ajung.

MAMA: De când duci tu lipsă de bani? Toate cheltuielile le suportăm noi, plus banii de buzunar. Nu ai destui? Vrei mai mulți? La frații tăi nu te gândești? Ei nu mai au nevoie de nimic? Ai ajuns asemeni Fiului Risipitor din Sfânta Scriptură... te gândești tot timpul doar la tine, doar petru tine trebuie să muncim. De când ai devenit așa de...

ȘTEFANIA: Care fiu risipitor? Noi fetele cheltuim mulți bani pentru distracție, pentru haine și farduri.

TATA: Auzi tu, nevastă! Farduri? Ce- s alea? De când suntem împreună în casa asta nu am văzut.

MAMA: Nu ai văzut, fiindcă așa am considerat eu că e bine. Încă de mică am învățat că este bine să rămân așa cum m-a lăsat Dumnezeu, simplă și naturală. (așezându-se pe scaun, puțin întristată, continuă) Acum, acum vremurile s-au schimbat... oamenii s-au schimbat. Copiii pleacă de la casele lor, lăsând părinții singuri și neputincioși, bisericile sunt din ce în ce mai goale... copii aproape deloc în ele. Uite și la noi, degeaba ne spune părintele Ion să ducem copiii la biserică, el zice el aude. Unde mai pui că și unele neveste merg la biserică vopsite ca oile la stână. Nu mai e rușine, numai e frică de Dumnezeu... toate s-au schimbat.

Vedem mereu trotuarele pline,

Iar la biserică nu se înghesuie nimeni,

Aceleași chipuri, aceleași de ani buni,

Iar tinerii nu știu să facă închinăciuni.

TATA: Eu cred că totul are legătură cu învățăturile părinților noștri sau cu anturajul din care facem parte la un moment dat. Uneori stau și eu și mă gândesc cum pot intra unele femei în biserică împodobite ca bradul de Crăciun.

În bătaia penitei

MAMA: Doamne ferește-mă, am trăit să o văd și pe asta. Noi vorbim de alte femei, iar fata noastră, uite la ea... fata noastră pe care am crescut-o așa de frumos. Ce am dobândit? Uită-te la ea: aranjată într-o zi oarecare de parcă ar merge la nuntă.

IULIA: La nuntă nu, dar la club da, căci de aceea am venit. Mergem la un culb din apropiere, deoarece în cele de la oraș, în toate am intrat.

MAMA: Vezi, bărbate? Ți-am zis eu să nu o dăm la facultate, dar nu m-ai ascultat, acum uită-te la ea, a ajuns să spună că nu a venit ca să ne vadă pe noi, ci să meargă în club. Machiată, coafată, cu fusta de o palmă... rău am mai ajuns.

IULIA: Uite mamă, mie nu-mi place la facultate, dar v-am făcut pe plac.

MAMA: A luat puțin aer de oraș, i-a dispărut puful, iar acum încep să-i dea penele. Halal purtare. Noi așa te-am educat? Unde îți e respectul față de părinți?

IULIA: Respect, bunătate, adevăr, astea numai la biserică le mai întâlnești, poate nici acolo. Mai vezi vreun tânăr de vârsta mea la biserică?

ȘTEFANIA: Eu nu am intrat niciodată într-o biserică. Atunci când eram mică părinții erau prea ocupați cu munca și nu aveau timp pentru mine, iar bunica a murit prea devreme ca să pot merge biserică cu ea. Acum nu simt nevoia să intru într-o biserică, dar nu știu nici să mă rog.

TATA: Ștefania, ca să te rogi lui Dumnezeu nu trebuie să fii poet. Orice rugă, oricât de scurtă ar fi, dacă e venită din inimă, va fi bine primită înaintea lui Dumnezeu. Cea mai scurtă, dar cu multă însemnătate în fața Tatălui Cetesc este: „Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul meu, miluiește-mă pe mine păcătosul.”

IULIA: Gata cu sfaturile și lecțiile de religie, că întârziem.

POVESTITORUL: Fetele au plecat la club unde au petrecut toată noaptea, uitând că timpul a trecut, iar acasă părinții tremurau de teamă să nu li se întâmple ceva. Cu cât orele treceau, neliniștea îi cuprindea din ce în ce mai tare.

MAMA: Am încercat să o sun pe Iulia, dar telefonul ei e închis. Oare s-a întâmplat ceva cu ele? Timpul trece iar nesiguranța asta mă omoară. Hai să ne rugăm împreună, poate astfel ne vom mai liniști!

(Părinții îngenunchiați în fața icoanei Maicii Domnului, cu lacrimi în ochi au început să se roage.)

MAMA: Maica Sfântă Preacurată,
Te slavește lumea toată,
Pe Iisus Hristos ai născut,
Lumea -ntreagă ai izbăvit,

Maică Sfântă, blândă mamă,
Ia -mi durerea și o destramă,
Ai grijă de două fete
Cărarea să își indrepte.

POVESTITORUL: În acest timp Iulia observând că telefonul e închis a intrat în panică mai ales fiindcă ora era foarte târzie. Ajungând acasă fata își vede părinții îngenuncheați lângă icoane.

IULIA: Mamă, tată vă rog să mă iertați! Abia acum am înțeles cât însemn eu pentru voi.

MAMA: Aici, în această casă, am vărsat lacrimi de bucurie pentru voi, copiii noștri, dar în această noapte, neștiind nimic de tine lacrimile de bucurie care ne-au umplut ochii când ai venit acasă de la facultate s-au transformat în lacrimi de durere în momentul un care telefonul îți era închis, iar orele treceau, treceau. Acum că totul e bine ar trebui să ne odihnim puțin, căci vom merge la biserică să-i mulțumim încă o dată lui Dumnezeu pentru că sunteți bine.

ȘTEFANIA: Vreau să merg și eu la biserică.

MAMA: Va fi o zi mare pentru tine. Vei intra pentru prima dată într-o biserică, iar noi îți vom fi alături.

IULIA: Vă iubesc. Sunteți cei mai buni părinți din lume.

MAMA: Vezi, fata mea, până mai deunăzi îți pierduse-și respectul față de noi chiar și credința în Dumnezeu, dar când ai dat de greu, ai înțeles că undeva, într-o căsuță te așteaptă cu bucurie două ființe ce te iubesc necondiționat, doar atunci ai înțeles care e rolul lui Dumnezeu în viața omului, rolul familiei, rolul părinților sau rolul anturajului și a drumului greșit pe care ai apucat să pășești.

TATA: Totul e bine când se termină cu bine. Haideți să ne odihnim puțin!

În bătaia penitei

Prof. Emilia Rizeanu
Timișoara

Despre volumul „Umbre“, autor Ana-Cristina Popescu

"Undeva într-un vârful de stâncă
e soarele meu, e pictat printre litere și cuvinte
e pictat cu slove de foc printre umbre"...

UMBRE - e titlul cărții ei și tema acestui volum. **Mitul umbrei** despre aceasta putem vorbi aici.

Deschiderea spre perceperea umbrei este lesne de observat în diverse culturi încă din timpuri străvechi.

Dar mai ales, ea reprezintă întâlnirea dintre subiectivitatea fiecăruia, contextul cultural, social, istoric. Este încărcată de semnificații metafizice profunde.

În multe dintre acestea, precum în cea egipteană, elenă sau românească acest fapt s-a datorat asocierii cu sufletul, umbra fiind considerată ca o materializare, o exteriorizare a acestuia.

"Umbrele în jurul meu

Se-opreau să-mi asculte...cuvântul

Acolo era sufletul meu

îmi zâmbea a fericire, a împlinire,

Era la un pas de-a cuceri veșnicia".

În limbajul miticopoetic umbra este privită ca o reflectare a imaginii omului. În culturile arhaice umbra era interpretată ca dublul persoanei, ca întruchipare a sufletului despărțit de trup.

"Umbrelor le este interzis

să-și lege fiinta de nodul material

al bulgărelui de pământ".

Voi reveni asupra umbrei, căci este mult de spus, dar mai relev o temă tratată, care sugerează tot, într-un fel, dualitate, și anume **MITUL ANDROGINULUI**. Deși s-ar putea ca toți să-l cunoașteți, total sau parțial, o să vi-l redau totuși, ca "povestioară" este frumos, ca filozofie are multe conotații.

La început trăiau pe pământ ființe androgine, de formă sferică, compuse din doi bărbați, două femei sau o femeie și un bărbat lipiți spate în spate. Puterea lor era nemarginită. Zeii, temându-se de această putere, au hotărât să îi despartă. Jumătățile astfel separate au început să moară de tristețe și de dor. Văzând că rămân fără supuși, zeii au căutat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trăi. În acest scop a fost creat Eros, pentru a semăna iubirea în lume.

De atunci, cele două jumătăți se caută una pe alta toată viața, iar dacă se regăsesc, formează ființa perfectă de odinioară.

Mitul androginului, al ființei perfecte, complete, precum și ideea de unitate a contrariilor este probabil la fel de vechi precum omenirea.

Unitatea simbolizează o stare de grație, în timp ce separarea simbolizează căderea. Dar odată separați, ființele rezultate mureau de tristețe. Astfel ca zeii, dorind să îi salveze, îl fac pe Eros, care creează iubirea. De atunci, ființele omenești, jumătăți ale ființei originare, își caută cealaltă pereche. Când și dacă o găsesc, ajung iarăși să cunoască starea de fericire și de beatitudine din timpurile vechi. Androginul, acea ființă sferică, semnifică autosuficiența, armonia, perfecțiunea unui cerc închis. Omul a pierdut această stare de grație și este blestemat să trăiască într-o lume și într-un trup incomplet, insuficient, imperfect, este blestemat să gândească în termeni de diferențe, de opuși și nu de coincidență, unitate. Însă ideea de unitate a contrariilor, de atracție a opușilor bântuie colțurile cele mai ascunse ale minții și sufletului său.

"Mi-am cautat jumătatea

Și mi-a răspuns umbra..

În bătaia penitei

Umbra a-nceput să mă-nsoțească pretutindeni
ca o ființă îndrăgostită...

Să fie umbra Androgenul?

Atunci ...s-a desprins năucită

Și a continuat tăcută

S-alerge după jumătatea sa.

Deci ne-ntoarcem la umbre: Asocierea umbrei cu viața, este comună multor culturi, dacă trupul dispăre umbra poate transcede și poate deveni independentă.

"Am ales drumul umbrei,

Eu, o secundă

între pământ și cer,

Fericirea mea o umbră rătăcită"

Sufletul va rămâne liber să vibreze

între firele de iarbă"

Am ales libertatea

Sărac de bogățiile lumesci

Dar liber

Sufletul va rămâne liber să vibreze".

În cultura românească, acest tip de asociere a umbrei cu sufletul, a dat naștere unei profesii neobișnuite, ai cărei practicanți erau denumiți : „vânzatori de umbre”. Aceștia se ocupau cu măsurarea pe ascuns a umbrei oamenilor, pe care mai apoi o vindeau zidarilor ca „jertfa pentru zidire”.

Umbra este asociată și unor principii contrare : al binelui și al răului.

O teorie îndrăznească e cea prin care hominidii au realizat imaginile rupestre prin proiecția pe pereții cavernelor a umbrelor unor figurine, și conturarea lor. Deopotrivă acceptată și blamată, teoria amintită oferă umbrei momentul în care mitul și realitatea istorică au același sens. Cercetarea umbrei, observarea, perceperea și interpretarea acesteia se dovedește a fi un traseu subiectiv, particular și personal.

La Cristina Popescu apare umbra care e imaterialul care se leagă de material, sufletul desprins de trup:

"Umbrelor le este interzis

Să-și lege ființa de modul material

al bulgarelui de pământ"

Obosită de jocul fără rost

- uitați și ce imagine artistică ideală!

al umbrelor dezlănțuite

am ridicat privirea spre stele

și razele lor au luminat florile"

Umbra- un termen care la prima vedere indică ceva simplu, banal. Dar în realitate poate ascunde un întreg univers. În umbră noi ascundem tot ceea ce nu vrem să se vadă în lumină dar am vrea să dispară în întuneric. Este ceea ce noi conștientizăm că există dar nu vrem să acceptăm. Iar neacceptarea unui lucru lasă un spațiu gol.

La Platon umbrele reprezintă universul de referință al oamenilor legați, și prin confundarea lor cu realitatea ele reprezintă iluzii – ele nu au o existență de sine stătătoare, ci sunt condiționate atât de lumină, cât și de obiecte. Cristina spune ca ele au "energii nedefinite".

"Un joc de-a umbrele-n văzduh

E viața fiecărei ființe".

Umbrele transcend spre absolut, imaterial, contrar eului nostru material: **Zidul**

"Umbrele au construit un zid

Între mine și eternitate

Am încercat să deschid un portal

Ar mai fi multe de spus, dar vă las pe Dv să descoperiți această poezie profundă a poetei noastre.

Spre Pomul Vieții

Și mi-am lăsat eul să alerge

Dincolo de tot ceea ce este îngăduit".

În bătaia peniței

Sumar:

Poezie

Proză/Eseu

Monografie/Istorie

Religie/Folclor

Teatru

Cronică literară